

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoPr/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4618201710
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4618201710.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobkyne: O. F. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/X, XXX XX C., zastúpenej: JUDr. Tibor Šulák, advokát so sídlom Nám. Dr. M.Thége Konkolyho 3, XXX XX C., proti žalovanému: „SOS“ Zariadenie sociálnych služieb C., so sídlom Komárňanská 67/135, XXX XX C., IČO: 00 654 434, zastúpenému: JUDr. Petra Rumanová, advokátka so sídlom Zámocká 5, 811 XX Bratislava, o náhradu mzdy vo výške 24.691,35 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 18. novembra 2XX9 č.k. 11Cpr/26/2XX8-95, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému náhrady mzdy vo výške 24.691,35 eura s príslušenstvom. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnej výške. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 11 ods. 2 písm. h) zákona č. 302/2001 Z.z. o samospráve vyšších územných celkov, § 252 ods. 1, § 252a ods. 1 (účinného od 01.07.2003) § 42 ods. 2, § 54, § 63 ods. 1 písm. d) č. 2, § 142 ods. 3, čl. 2 Zákonníka práce.

1.2. Zistil, že žalobkyňa bola na základe výsledkov výberového konania zo dňa 18.06.2002 vybraná na funkciu vedúcej krízového strediska „SOS“ v C.. Následne dohodou o zmene pracovných podmienok zo dňa 21.06.2002 uzatvorenou medzi Okresným úradom v Komárne a žalobkyňou bolo v zmysle § 54 ZP dohodnuté, že menovanie do funkcie vedúcej Krízového strediska „SOS „ v C. zo dňa 22.05.1997 sa mení na funkciu vedúcej Krízového strediska „SOS v C. dňom 18.06.2002 na základe výsledkov výberového konania. Podľa zriaďovacej listiny zo dňa 13.01.2004 prešla dňom 01.01.2004 zriaďovateľská funkcia vo vzťahu ku Krízovému stredisku C. na žalovaného, ktorá skutočnosť bola žalobkyni oznámená predsedom NSK dňa 12.01.2004. Zároveň žalobkyni oznámené, že neboli riešené práva a povinnosti štatutárnych orgánov a preto práva a povinnosti žalobkyne ako štatutárneho orgánu Krízového strediska C. zostávajú nezmenené. Uznesením NSK z 19.04.2004 č. 89/2004 bola žalobkyňa odvolaná z funkcie vedúcej Krízového strediska v C., platnosť tohto uznesenia predseda NSK už dňa 20.04.2004 pozastavil. Dňa 17.05.2004 zastupiteľstvo NSK žalobkyňu opätovne odvolalo z funkcie riaditeľky Krízového strediska v C. uznesením č. 116/2004, ktoré bolo potvrdené uznesením č. 141/2004 zo dňa 21.06.2004 a zmenené uznesením č. 142/2004 zo dňa 21.06.2004. Dňa 30.06.2004 žalobkyňa oznámila NSK D., že trvá na ďalšom zamestnávaní na základe platného pracovného pomeru a zároveň oznamuje, že jej vytvorili prekážku v práci, tým, že menovali ďalšiu osobu do funkcie vedúcej zariadenia. Toto oznámenie bolo NSK D. doručené dňa 01.07.2004. Žalovaný dňa 29.12.2017 dal žalobkyni výpoveď

podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce z dôvodu, ktorý spočíval v nespĺňaní požiadaviek podľa ustanovenia § 42 ods. 2 ZP, pretože bola z funkcie riaditeľky Krízového strediska C. uznesením č. 116/2004, ktoré bolo potvrdené uznesením č. 141/2004 a zmenené uznesením č. 142/2004 na riadnom zasadnutí Zastupiteľstva Nitrianskeho samosprávneho kraja dňa 21.06.2004, odvolaná dňom 30.06.2004. Dôsledkom odvolania z funkcie je vznik výpovedného dôvodu - nespĺňania požiadaviek v zmysle ustanovenia § 42 ods. 2 ZP, pre ktorý s ňou zamestnávateľ končí pracovný pomer, pričom zamestnávateľ ju nemá možnosť zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas v mieste výkonu práce, a taktiež nemá ani možnosť ponuky žiadnej inej práce. V súlade s ustanovením § 74 ZP bola výpoveď prerokovaná so zástupcom zamestnancov, zamestnaneckým dôverníkom Krízového strediska „SOS“ C. pani V. B. dňa 27.12.2017. Táto výpoveď bola žalobkyni doručená dňa 12.01.2018. Žalobkyňa po 30.06.2004 nevykonávala u žalovaného pracovnú činnosť, pričom sa od 20.07.2007 zamestnala u zamestnávateľa Zariadenie pre seniorov Z., kde pracuje na plný pracovný úväzok doposiaľ.

1.3. Ďalej súd prvej inštancie citoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 MCdo 13/2009: „ak po odvolaní zamestnanca z funkcie nebola s ním dohodnutá iná práca, ktorú by bol zamestnávateľ povinný pridelovať odvolanému zamestnancovi, nastáva stav, v ktorom chýba dohodnutý druh práce ako jeden zo základných prvkov pracovného pomeru. Uvedený stav treba považovať za prekážku v práci na strane zamestnávateľa v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Za existencie tejto prekážky v práci nemá zamestnanec povinnosť dostavovať sa na pracovisko a zotrvať na ňom po celý pracovný čas“. Vzhľadom na citované rozhodnutie súd prvej inštancie konštatoval, že iné prekážky na strane zamestnávateľa - napríklad nepridelovanie práce zamestnancovi, zakladajú právnu povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku. Prekážky v práci tohto druhu nemajú v zákonníku práce určenú dĺžku trvania. Pre existenciu prekážky v práci nie je rozhodujúce či nemožnosť pridelovať prácu zamestnancovi je spôsobená objektívnymi alebo subjektívnymi príčinami, a či tieto skutočnosti môže alebo nemôže ovplyvniť resp. či túto prekážku v práci zamestnávateľ zaviniť alebo nezaviniť alebo k nej došlo objektívne. Pri posudzovaní povahy prekážky v práci tohto druhu nie je rozhodujúce, či sa z hľadiska vzniku a právnych dôsledkov dotýka jedného zamestnanca alebo skupiny zamestnancov. Ak zamestnanec nemohol vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku. Ďalej konštatoval, že predmet pracovnoprávneho úkonu sa prieči dobrým mravom, keď jeho obsah a účel je v danom mieste a v danom čase, prípadne s prihliadnutím na osoby a účastníkov alebo iných subjektov pracovnoprávnych vzťahov v rozpore so všeobecnými uznávanými názormi na vzťahy medzi zamestnávateľom a zamestnancom, alebo inými subjektmi pracovnoprávnych vzťahov, ktoré určujú aký má byť obsah právneho úkonu a to tak, aby zodpovedal základným zásadám mravnosti a aby týmto spôsobom vyjadroval princíp súladnosti pracovnoprávnych predpisov so širším celospoločenským poriadkom. Podľa nálezu Ústavného súdu SR dobré mravy sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku.

1.4. Uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala náhrady mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa v sume 24.691,35 eura s príslušenstvom z dôvodu, že jej zamestnávateľ neprideloval prácu, hoci je pracovný pomer po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Okresného súdu D. č.k. 17C/4/2010-354 zo dňa 09.05.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 8Co/247/2011-401 zo dňa 08.03.2012 právoplatným dňom 25.04.2012, o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, trval. Nepridelovanie práce žalobkyni malo za následok vznik prekážky v práci na strane zamestnávateľa v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce, za čo jej patrí náhrada mzdy v sume priemerného mesačného zárobku. Skutočnosť, že žalobkyni nebola pridelovaná práca žalovaným nebolo v konaní sporné. Považoval však za potrebné sa vyporiadať so skutočnosťou, že žalobkyňa od 20.07.2007 uzatvorila ďalší pracovný pomer na plný úväzok, ktorý trval celé obdobie, za ktoré sa žalobkyňa domáhala náhrady mzdy, teda do 30.03.2018. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp.zn. 1MCdo 13/2009 zo dňa 21.10.2010, na ktoré žalobkyňa poukazovala, uvedenú skutočnosť uzatvorenia nového pracovného pomeru neriešil a nezaujal právny názor v tom smere, či žalobkyni patrí nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku aj v prípade, ak vznikli prekážky v práci rovnako aj na jej strane, keďže sa od 20.07.2007 zamestnala a bola zamestnaná aj v období, za ktoré v tomto spore požadovala náhradu mzdy.

1.5. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa sa od 20.07.2007 zamestnala v Zariadení pre seniorov Z. v C. na plný úväzok, kde pracuje doposiaľ, preto v dobe od 01.01.2016 do 30.03.2018 nemohla vykonávať prácu u žalovaného. Tým sa jednoznačne vytvorila prekážka v práci aj na jej strane. Uzatvorením nového pracovného pomeru a výkonom práce u nového zamestnávateľa žalobkyňa deklarovala nezáujem zotrvať v pracovnom pomere so žalovaným. Preto súd prvej inštancie prijal záver, že jej náhrada mzdy za toto obdobie nepatrí s poukazom na čl. 2 Zákonníka práce. Priznanie náhrady

mzdy by bolo v rozpore s dobrými mravmi, pričom vyplatením náhrady mzdy za uvedenú dobu by na jej strane vzniklo bezdôvodné obohatenie. Dňom uzatvorenia nového pracovného pomeru u ďalšieho zamestnávateľa, t.j. od 20.07.2007 žalobkyni nárok na náhradu mzdy voči žalovanému nevznikol z dôvodu, že ona sama nemohla u žalovaného pracovať pre prekážky na jej strane. Žalobkyňa v tejto dobe objektívne nemohla vykonávať prácu pre žalovaného a plniť tak povinnosti vyplývajúce z pracovného pomeru, a to ani v prípade, ak by neexistovali prekážky v práci na strane žalovaného. Aj keď Zákonník práce výslovne nezakazuje, aby zamestnanec uzatvoril dva pracovné pomery, z objektívneho hľadiska je vylúčené, aby zamestnanec mohol pracovať na plný pracovný úväzok súčasne u dvoch zamestnávateľov, keďže pracovná doba, by sa časovo prekrývala. S poukazom na hore uvedené súd prvej inštancie zohľadnil, že žalobkyňa uzatvorila nový pracovný pomer na dobu neurčitú u ďalšieho zamestnávateľa, kde prácu aj fakticky vykonávala a vykonáva, čím na jej strane vznikla prekážka na výkon práce u žalovaného. Na základe dospel k záveru, že žalobkyni nárok na náhradu mzdy pre prekážku na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce nemohol opodstatnene vzniknúť.

1.6. O náhrade trov konania rozhodol v podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keďže žalobu zamietol, preto má žalovaný ako úspešná strana nárok na náhradu trov konania v plnej výške voči žalobkyni. S poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP uviedol, že o výške trov rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2. Žalobkyňa podala v zákonnej lehote odvolanie a navrhovala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Poukázala na skutkové okolnosti preukázané v spore, na dĺžku súdneho konania v otázke určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru ako i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 M Cdo 13/2009. Uviedla, že jej pracovný pomer u žalovaného trval do 31.03.2018, kedy skončil výpoveďou zo strany žalovaného zamestnávateľa. Dovtedy sa žalovaný sa nesnažil odstrániť prekážku v práci, ktorú vytvoril tým, že ju nezamestnával v zmysle pracovnej zmluvy, preto má nárok na náhradu mzdy pre prekážky v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Táto náhrada jej prislúcha za celé obdobie, pokiaľ nemohla prácu vykonávať pre iné prekážky na strane zamestnávateľa. Túto situáciu bol povinný riešiť žalovaný, ktorý jej dal výpoveď až v januári 2018, pričom výpoveďná lehota uplynula 31.03.2018. Keďže ju neriešil a vedome predlžoval trvanie jej pracovného pomeru, bral na seba riziko, že za ním vytvorenú prekážku v práci bude musieť platiť náhradu mzdy. Tvrdila, že nárok uplatnený v súlade so zákonom nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Tým, že súd prvej inštancie sa postavil na stranu žalovaného a ju vyhlásil za amorálnu, postupujúcu v rozpore s dobrými mravmi, lebo si uplatnila právo zamestnanca na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce, porušil jej právo na nestranný súd a právo na spravodlivý proces. Takéto rozhodovanie porušilo čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 dohovoru. Tvrdila, že veľa ľudí pracuje tak, že má dva i viac pracovných pomerov. Keď sa zamestnáva u iného zamestnávateľa, nekonala v rozpore s dobrými mravmi, iba riešila svoju sociálnu situáciu. Tvrdenie, že tým vyvolala prekážku v práci na svojej strane sa neopiera o zákon, preto súd prvej inštancie ani zákonom neargumentuje, hoci je povinný postupovať podľa zákona. V napadnutom rozhodnutí chýba odkaz na právnu normu, podľa ktorej tým, že sa zamestnáva, vytvorila prekážku v práci na strane zamestnanca, pretože takáto norma neexistuje. Preto je napadnuté rozhodnutie arbitrárne. Navyše nevysvetľuje, prečo sa odchýlil od právneho názoru Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 MCdo 13/2009. Pokiaľ súd prvej inštancie argumentoval tým, že v prípade priznania nároku a jeho vyplatenia by na jej strane vznikol neoprávnený majetkový prospech, nezaoberal sa tým, že uvedený dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia v ustanovení § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je definovaný a ani jeden z dôvodov podľa uvedeného ustanovenia nebol naplnený. Tvrdila, že zákonný sudca v rozhodnutí zmenil svoj skôr vyslovený právny názor, čo vyvoláva pochybnosti o jeho nezaujatosti a nestrannosti.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odvolanie nespĺňa náležitosti podľa § 363 CSP, keďže z neho nie je zrejme rozsah, v akom žalobkyňa rozhodnutie napáda a nie je z neho možné identifikovať odvolacie dôvody. Pokiaľ žalobkyňa uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), v tomto smere považoval napadnutý rozsudok za vecne správny, zákonný a spravodlivý a poukázal na jeho vyčerpávajúce odôvodnenie, s ktorým sa stotožnil. Pokiaľ žalobkyňa napadá nestrannosť sudcu, ide len o subjektívne úvahy žalobkyne, ktoré nekorešpondujú s obsahom spisu. Sudca sa nikdy nevyjadril o dôvodnosti žaloby. Nemôže obstať ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, pretože nie je zrejme akým konkrétnym úkonom mal súd prvej inštancie porušiť právo žalobkyne na spravodlivý proces. Tomu poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR.

4. Žalobkyňa v následnom stanovisku k vyjadreniu žalovaného zopakovala svoju argumentáciu z odvolania. Tvrdila, že pojednávanie nebolo potrebné odročovať, nakoľko sa žiadne ďalšie dokazovanie nevykonávalo. Okrem toho tvrdila, že sudcovia si nevšimli rozdiel medzi zákonníkom práce platným do 31.03.2002 a tým čo platí od 01.03.2002, preto by nemali obliekať talár. Oba sudy sa postavili na stranu porušovateľa práva, ktorý situáciu vyvolal, teda VÚC D., a ignorovali jej právnu argumentáciu. Sudcovia Krajského súdu v D. sa dávno pred tým, ako im niektorá jej vec napadla, vyjadrovali o tom, že jej nárok bude zamietnutý.

5. Žalovaný v následnom vyjadrení uviedol svoje námietky voči tomu, že žalobkyňa nepretržite už 16 rokov trvá na tom, že napriek odvolaniu z funkcie riaditeľky žalovaného je jeho štatutárnym orgánom. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/312/2018 a tvrdil, že Najvyšší súd v tomto rozhodnutí posudzoval aj rozhodnutie 1 M Cdo 13/2009. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu plnú náhradu trov konania.

6. Následne žalobkyňa podala návrh na prikázanie veci inému krajskému súdu, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 28. septembra 2020 sp.zn. 5 Ncd 4/2020 tak, že mu nevyhovelo.

7. Krajský súd v D. ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9.1. V danej veci sa žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému náhrady mzdy za obdobie od 01.01.2016 do 30.03.2018 spolu vo výške 24.691,35 eura s úrokmi z omeškania. Dôvodila poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 M Cdo 13/2009, v ktorom bol vyslovený právny názor, že jej patrí náhrada v sume priemerného platu počas celého obdobia trvania pracovného pomeru po jej odvolaní z funkcie (od 01.07.2004) až pokiaľ neskončí jej pracovný pomer so žalovaným, prípadne neodpadne prekážka v práci na strane zamestnávateľa.

9.2. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Namietal voči uplatnenému nároku čo do dôvodu a výšky. Navrhoval vykonať dokazovanie k zisteniu, či žalovaná bola v rozhodnom období zamestnaná, u akého zamestnávateľa a s akou mzdou. Namietal, že žalobkyňa je od 20.07.2007 zamestnaná na plný pracovný úväzok, čím vytvorila prekážku v práci na svojej strane.

9.3. Súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnej výške. Na odvolanie žalobkyne bol rozsudok súdu prvej inštancie predmetom skúmania odvolacím súdom.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný po odvolaní z funkcie neprideloval žalobkyni prácu napriek tomu, že Okresný súd D. rozsudkom zo dňa 9. mája 2011 č.k. 17C/4/2010-354 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v D. zo dňa 8. marca 2012 č.k. 8Co/247/2011-401 určil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, čoho následkom bolo, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného trval. Nepridelovanie práce žalobkyni malo za následok vznik prekážky v práci na strane žalovaného zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce, za čo žalobkyni patrí náhrada mzdy v sume priemerného mesačného zárobku až do odstránenia tejto prekážky alebo do platného skončenia pracovného pomeru. V čase trvania pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného, žalobkyňa uzatvorila ďalší pracovný pomer u zamestnávateľa Zariadenie pre seniorov Z. C., kde pracuje od 20.07.2007 až doposiaľ na plný pracovný úväzok v pracovnom zaradení riaditeľka.

11. Podľa 142 ods. 3 Zákonníka práce, ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, aké sú uvedené v odsekoch 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

12. Podľa čl. 2 Zákonníka práce, pracovnoprávne vzťahy podľa tohto zákona môžu vznikáť len so súhlasom fyzickej osoby a zamestnávateľa. Zamestnávateľ má právo na slobodný výber zamestnancov v potrebnom počte a štruktúre a určovať podmienky a spôsob uplatnenia tohto práva, ak tento zákon, osobitný predpis alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neustanovuje inak. Výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov.

13. Odvolací súd posudzujúc rozhodnutie súdu prvej inštancie z hľadiska zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení a odvolacích dôvodov dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Súd prvej inštancie považoval za rozhodujúce, že žalobkyňa bola od 20.07.2007 zamestnaná v Zariadení pre seniorov Z. v C. na plný pracovný úväzok, preto v dobe od 01.01.2016 do 30.03.2018 nemohla vykonávať prácu u žalovaného, pre prekážku v práci aj na strane žalobkyne. Na základe tohto skutkového zistenia dospel k záveru, že žalobkyňi nepatrí náhrada mzdy pre prekážku v práci na strane žalovaného zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce za toto obdobie, a to s poukazom na čl. 2 Zákonníka práce, keďže priznanie náhrady mzdy by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie stotožnil, preto napadnutý rozsudok, ako vecne správny, potvrdil. Rovnako správny bol aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, keďže žalovaný bol v spore plne úspešný. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva, že článok 2 Zákonníka práce zakotvil príkaz výkonu práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov, ktorým je súlad s dobrými mravmi. Konanie v rozpore s dobrými mravmi je úzko spojené s výkonom subjektívnych práv účastníkov pracovnoprávnych vzťahov, pričom nemusí ísť len o subjekt na strane zamestnávateľa, rovnako v súlade s dobrými mravmi musí byť aj výkon práv a povinností na strane zamestnanca. Krajský súd v D. v skutkovo a práve totožnej veci, ktorej predmetom bol nárok žalobkyne na náhradu mzdy voči totožnému žalovanému len za iné obdobie, v uznesení zo dňa 19. júna 2018 č.k. 12CoPr/3/2017-209 uviedol: „Žalobkyňa sa od 20.07.2007 zamestнала v Zariadení pre seniorov Z. v C. na plný úväzok, a tak je zrejmé, že v dobe od 01.04.2013 do 30.12.2015 nijako nemohla vykonávať prácu u žalovaného. Tým sa evidentne vytvorila prekážka v práci aj na jej strane. Uzatvorením nového pracovného pomeru a výkonom práce u nového zamestnávateľa žalobkyňa deklarovala nezáujem zotrvať v pracovnom pomere so žalovaným, preto bolo potrebné prijať záver, že jej náhrada mzdy za toto obdobie nepatrí. Priznanie náhrady mzdy by bolo možné posúdiť ako také, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi, pričom vyplatením náhrady mzdy za uvedenú dobu by na jej strane vzniklo bezdôvodné obohatenie. Dňom uzatvorenia nového pracovného pomeru u ďalšieho zamestnávateľa, t.j. od 20.07.2007, žalobkyňi nárok na náhradu mzdy voči žalovanému nevznikol z jednoduchého dôvodu, že ona sama nemohla u žalovaného pracovať pre prekážky na jej strane. Žalobkyňa v tejto dobe objektívne nemohla vykonávať prácu pre žalovaného a plniť tak svoje povinnosti vyplývajúce z pracovného pomeru, a to ani v prípade, ak by neexistovali prekážky v práci na strane žalovaného.“. Odvolací súd v prejednávanej veci nevzhliadol žiadne dôvody, pre ktoré bol potrebný odklon od citovaného záveru Krajského súdu v D. v uznesení zo dňa 19. júna 2018 č.k. 12CoPr/3/2017-209, keďže v oboch veciach ide o totožné strany sporu a rovnaké skutkové okolnosti, rozdiel spočíva len v inom žalovanom období, ktoré však rovnako spadá do obdobia, keď žalobkyňa pracovala na plný úväzok u ďalšieho zamestnávateľa. Z uvedeného dôvodu odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, v danej veci posudzoval skutočnosť, že žalobkyňa bola od 20.07.2007 zamestnaná u nového zamestnávateľa, ako prekážku v práci na jej strane, keďže pracovala na plný úväzok a preto nemohla vykonávať prácu u žalovaného, a dospel v rovnakému záveru, že žalobkyňi za uvedené obdobie nárok na náhradu mzdy nepatrí.

15. Podstatou odvolania žalobkyne bol jej nesúhlas so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a ich vyhodnotením. Prítom opakovane poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 M Cdo 13/2009 a jeho závery, z ktorých vyvodzovala, že jej nárok na náhradu mzdy bol daný po celú dobu trvania pracovného pomeru u žalovaného až do jeho skončenia dňom 30.03.2018. Uvedené argumenty žalobkyne odvolací súd nepovažoval za relevantné. Aj keď Zákonník práce výslovne nezakazuje, aby

zamestnanec uzatvoril dva pracovné pomery, z objektívneho hľadiska je vylúčené, aby zamestnanec mohol pracovať na plný pracovný úväzok súčasne u dvoch zamestnávateľov, keďže pracovná doba by sa časovo prekrývala. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že súd prvej inštancie sa svojim rozhodnutím postavil na stranu žalovaného a ju vyhlásil za amorálnu, postupujúcu v rozpore s dobrými mravmi, čím porušil jej právo na nestranný súd a právo na spravodlivý proces a zároveň porušil čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 dohovoru, ani s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožnil. Pritom poukazuje na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03), z ktorých vyplýva, že „Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.“ Ani námietku žalobkyne, podľa ktorej sa súd prvej inštancie odchyľil od právneho názoru Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 MCdo 13/2009 nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Uvedené rozhodnutie totiž neriešilo nároky žalobkyne v prípade, že nastúpi do nového zamestnania na plný pracovný úväzok v čase trvania jej pracovného pomeru u žalovaného, na ktorú skutočnosť upozornil súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia (bod 6 napadnutého rozhodnutia). Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že dňom uzatvorenia nového pracovného pomeru u ďalšieho zamestnávateľa žalobkyne nárok na náhradu mzdy voči žalovanému nevznikol z dôvodu, že sama nemohla u žalovaného pracovať pre prekážky na jej strane. Ani s námietkou voči argumentácii súdu prvej inštancie, podľa ktorej v prípade priznania nároku a jeho vyplatenia by na strane žalobkyne vznikol neoprávnený majetkový prospech, sa odvolací súd nestotožnil. V danej veci totiž súd prvej inštancie aplikoval článok 2 Zákonníka práce a uplatnený nárok nepriznal pre rozpor s dobrými mravmi, z čoho je zrejme neexistencia právneho dôvodu na plnenie. Pochybnosťami žalobkyne o nezáujatosti a nestrannosti sudcu uvedenými v dovolaní sa odvolací súd nezaoberal, keďže nespĺňala náležitosti námietky zaujatosti podľa § 52 CSP a je zrejme, že sa týkala okolností rozhodovacej činnosti sudcu (§ 53 ods. 3 CSP).

16. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyne v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v D. v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).